

Arrest

nr. 227 419 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen in september 2015 België binnen met een internationaal paspoort en verzoekt op 30 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 20 september 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2019 per drager aan verzoekster wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Marokkaanse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op X 1966 te X. U heeft vier broers en drie zussen. Behalve uw broer Z. (...) wonen zij allen in Oujda. Z. (...) huwde met een Amerikaanse en woont in de Verenigde Staten. Uw vader overleed in 2011. Sindsdien woont uw moeder bij uw ongehuwde broer en zus in Oujda. U voltooide het middelbaar onderwijs maar behaalde geen diploma. U volgde vervolgens een overheidsopleiding "Informatica". U werkte na uw studies onder meer als lerares Informatica en in handelszaken van accessoires en voeding. Van 2011 tot 2015 werkte u bij een verzekeringskantoor. In 2004 huwde u met A. M. (...). Omdat hij homoseksueel bleek te zijn, vroeg u een maand later een echtscheiding aan en ging u terug bij uw ouders wonen. Uw ex-man dreigde ermee niet akkoord te zullen gaan met de scheiding indien u de ware reden zou bekend maken. In 2009 zijn jullie via de rechtbank officieel gescheiden. U kreeg het psychologisch moeilijk en werd opgevolgd door een psycholoog.

In 2015 besloot u op reis te gaan naar Frankrijk en België. U bewam via de Franse autoriteiten in Marokko een visum geldig voor kort verblijf (geldig van 15/09/2015 tot 30/10/2015) en arriveerde in Frankrijk op 16 september 2015. Na een week reisde u door naar België waar u besloot te blijven. U heeft een tante langs vaderszijde in Antwerpen en een tante langs moederszijde in Brussel wonen. U werd in België ondersteund door de familieleden en kennissen bij wie u woonde.

Op 12 december 2017 leerde u uw huidige partner A. H. (...) kennen, een Egyptische man met de Belgische nationaliteit. Jullie huwden op religieuze wijze op 7 juli 2018 te Antwerpen en wonen sindsdien samen. Op 29 januari 2019 dienden jullie in Antwerpen een huwelijksdossier in. Op 9 april 2019 weigerde de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken. Uw man werd immers meerdere malen veroordeeld wegens het verlenen van hulp en bijstand aan illegale vreemdelingen door onder meer het organiseren van schijnhuwelijken. Op 11 juni 2019 ontving u een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten en werd u overgebracht naar het Centrum Holsbeek. Een repatriëring naar Marokko, gepland op 10 juli 2019, ging niet door wegens uw verzet. Een tweede poging tot repatriëring werd ingepland voor 2 september 2019 maar deze werd geannuleerd omdat u een verzoek om internationale bescherming indiende op 30 augustus 2019.

U vreest een terugkeer naar Marokko omdat u uw man in België niet wilt verlaten. Wegens zijn ziekte kan hij niet naar Marokko verhuizen. U zou verder niet bij uw familie in Marokko terecht kunnen omdat zij elk hun eigen leven leiden en u zou er psychisch onderdoor gaan.

Ter staving van uw verzoek verwijst u op het CGVS naar een medisch attest van uw huidige partner waarin wordt vermeld dat hij op 5 november 2019 een operatie dient te ondergaan. In uw administratief dossier konden verder kopieën worden teruggevonden van uw paspoort (afgeleverd op 18/05/2015), uw Marokkaanse identiteitskaart, een vonnis van uw echtscheiding met Franstalige vertaling en uw geboorteakte met Franstalige vertaling.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u ernstige rugklachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u, indien nodig, mocht rechtstaan of om een pauze kon vragen (CGVS persoonlijk onderhoud d.d. 16/09/2019 (CGVS), p. 2). Ook tussendoor werd u meermaals gevraagd of u een pauze nodig had (CGVS, p. 11). U stelde geen pauze nodig te hebben.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers worden besloten dat wat betreft uw motieven voor het verlaten van uw land van herkomst alsook uw motieven om niet naar Marokko te kunnen terug keren, geenszins verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Zo bleek u Marokko in 2015 enkel en alleen te hebben verlaten om op reis te gaan naar Europa en een maandje te ontspannen (CGVS, p. 12). Na de echtscheiding van uw man en de dood van uw vader had u het immers psychologisch moeilijk gehad (CGVS, p. 13). U had bovendien de intentie terug te keren naar Marokko, u had immers een vaste job (CGVS, p. 8). U kende verder geen problemen in Marokko. Hoewel u verklaarde dat uw man dreigde niet van u te zullen scheiden indien u de reden van jullie scheiding publiek zou maken, heeft hij u verder geen problemen bezorgd. Uw ouders verwelkomden u overigens zonder problemen terug in huis nadat u van uw man wilde scheiden (CGVS, p. 5). Verder heeft u geen problemen gekend met de autoriteiten of andere actoren in Marokko (CGVS, p. 8). Ook op socio-economisch vlak had u een degelijk bestaan gezien u na uw studies altijd heeft kunnen werken (CGVS, p. 7-8). Waarom u alsnog verkoos een illegaal en onzeker bestaan zonder eigen inkomsten in België te verkiezen in plaats van na uw reis naar Marokko terug te keren, bleek u op geen enkel moment te kunnen verduidelijken. Uw verklaringen beperken zich tot: 'ik kwam naar hier en vond het leuk' en 'ik had het hier naar mijn zin' (CGVS, p. 8, 9, 13).

U zou heden ten dage niet kunnen terugkeren naar Marokko omdat u bij uw partner in België wilt blijven en omdat uw familieleden in Marokko ondertussen elk hun eigen leven hebben opgebouwd. Verder zou u geen vrees kennen ten aanzien van Marokko (CGVS, p. 10-12). Deze problemen zijn louter familiaal van aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien betreft uw bewering dat u in Marokko bij niemand van uw familie, ook niet tijdelijk, zal terecht kunnen, een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven.

Uit voorgaande blijkt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u subsidiaire bescherming dient te worden toegekend op basis van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U heeft evenmin aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. Dat u een internationale bescherming, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, zou behoeven omdat u bij uw Belgische partner wilt blijven en omdat uw familieleden in Marokko ondertussen hun eigen leven hebben opgebouwd, kon niet overtuigen.

Wat betreft uw relatie dient vooreerst gewezen te worden op de twijfels die bestaan aangaande de gegrondheid van uw relatie met uw partner, H. A. (...). Zo weigerde de Stad Antwerpen op 9 april 2019 jullie huwelijk te voltrekken omwille van het feit dat uw partner, die ook zelf zijn verblijfsvergunning verkreeg via een huwelijk, verschillende keren werd veroordeeld wegens de hulp en bijstand aan illegale vreemdelingen door onder meer het organiseren van schijnhuwelijken (zie administratief dossier). Voorgaande doet toch vragen rijzen bij de intentie van jullie religieuze huwelijk en uw verklaring hem niet te willen verlaten. U verklaarde op het CGVS overigens dat het risico om op elk moment van het grondgebied verwijderd te worden, verdween toen u uw partner leerde kennen. De stress van voorheen verdween, u vond stabiliteit bij hem en hij onderhield u (CGVS, p. 10). Deze verklaringen versterken het vermoeden dat u omwille van het verkrijgen van een verblijfsvergunning met uw partner wilde huwen.

Wat er ook van zij, u bracht geen elementen aan waaruit blijkt dat uw partner zich niet met u in Marokko zou kunnen vestigen. U hiernaar gevraagd, haalde u immers zelf uitdrukkelijk aan dat dit wel kan. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw partner evenwel liever hier blijft, i.c. hij heeft hier zijn nationaliteit heeft en zijn leven hier heeft opgebouwd, hij verkiest om hier te wonen, dit omdat hij is ziek, i.c. diabetes heeft en er op 5 november een operatie gepland staat. In Marokko zou de opvolging immers niet zoals hier zijn (CGVS, p. 11). U toont geenszins in concreto aan dat uw partner niet met u in Marokko zou kunnen wonen.

Dat u in geval van een terugkeer naar Marokko niet zou terechtkunnen bij familieleden en geen leven zou kunnen opbouwen aldaar, kon evenmin overtuigen. Zo wonen uw moeder, drie broers en drie zussen nog steeds in uw geboortestad. U heeft altijd een goede relatie met hen gehad en heeft nog

steeds veel contact met hen (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u niet bij hen zou terechtkunnen, gaf u enkel aan dat u niet wilt dat zij hun leven voor u zouden aanpassen. Hun woningen zijn klein waardoor er op den duur moeilijkheden zouden ontstaan. Verder gepeild naar deze moeilijkheden, stelde u dan weer dat er geen moeilijkheden zouden zijn maar dat ieder zijn eigen leven heeft en u in België stabiliteit kent. Evenmin blijkt er een duidelijke reden te bestaan waarom u niet zou terecht kunnen in het ouderlijke huis, het huis waar u uw ganse leven (behalve tijdens uw huwelijk) heeft gewoond. U bent het hier gewoon, zo concludeerde u (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt aldus geenszins dat u in geval van een terugkeer naar Marokko niet op de steun van uw familie zou kunnen rekenen en in een situatie zou terechtkomen waarin een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U voorspelde voorts er psychisch onderdoor te gaan indien u zou moeten terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 13). Opnieuw dient hieromtrent te worden aangegeven dat dit niet kan gelden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een risico op ernstig lijden inhoudt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo legde u vooreerst geen medische attesten voor die uw (vroegere) psychische problemen zouden kunnen staven. Dat u het psychisch moeilijk zou hebben, zijn dan ook loutere veronderstellingen uwentwege. Daarenboven bleek u voor uw vertrek uit Marokko toegang te hebben tot psychologische ondersteuning. U kreeg slaap- en kalmeringsmiddelen voorgeschreven en kreeg de kans om te gaan praten met een psycholoog (CGVS, p. 12). Niets houdt u tegen om uw psychologische begeleiding terug op te starten indien u het moeilijk krijgt.

Tot slot dient er gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek. Zo heeft u pas vier jaar na uw aankomst in België besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U deed dit bovendien pas nadat u voor een tweede maal dreigde gerepatrieerd te worden. Vóór januari 2019 – wanneer u uw huwelijksdossier indiende – had u daarenboven geen enkele poging ondernomen om uw verblijf in België te regulariseren (zie administratief dossier). U verklaarde dat u er nooit eerder aan had gedacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat er geen nood was (CGVS, p. 13). Evenmin heeft u er ooit aan gedacht om op een andere manier een verblijfsvergunning te regelen (CGVS, p. 10). Dat u er nooit aan zou hebben gedacht om uw verblijf te legaliseren en bijgevolg ten allen tijde het risico liep, opgepakt en gerepatrieerd te worden naar uw land van herkomst, doet ten zeerste afbreuk aan uw beweerde nood aan internationale bescherming. Uw verzoek om internationale bescherming lijkt dan ook eerder volledig te zijn ingegeven vanuit de wens een effectieve repatriëring naar Marokko te vermijden.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

De kopieën van uw paspoort, uw Marokkaanse identiteitskaart, het vonnis van uw echtscheiding en uw geboorteakte wijzen niets aan voorgaande. Deze stukken bevestigen immers louter uw persoonsgegevens en het feit dat u in Marokko gehuwd en vervolgens gescheiden bent. Deze feiten worden in voorgaande nergens betwist. Het medisch attest op naam van uw partner tot slot kan evenmin ander licht werpen op bovenstaande. Het bevat immers enkel informatie aangaande uw partner zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij op 5 november 2019 een operatie dient te ondergaan. Dit document heeft geen enkele betrekking op u en uw situatie in Marokko.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsstatus op grond van uw gezinssituatie – u verklaart hier een relatie te hebben en religieus gehuwd gehuwd te zijn – dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Het CGVS houdt voor dat :

- verzoekster een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend*
- Op geen enkele wijze aantoon dat een eventuele terugkeer naar Marokko een schending zou uitmaken van de Vluchtelingenconventie.*

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster niet aantoon dat zij aantoon dat zij

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

Laattijdige asielaanvraag

Verzoekster heeft inderdaad niet bij zijn aankomst in België, t.t.z. einde 2016, een asielaanvraag ingediend.

Echter een laattijdige asielaanvraag kan geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

“(…)”¹

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:

“The decision-maker should consider whether the applicant’s failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return.”

De reden waarom verzoekster aldus niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende , is volledig te wijten aan het feit dat zij niet op de hoogte was van de asielprocedures.

Dat zij dan ook pas in 2019 een asielaanvraag heeft ingediend , mag an sich geen beletsel vormen om haar geloofwaardigheid te ondervragen.

Met betrekking tot de gegronde vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade

Verzoekster is de mening toegedaan dat zij wel degelijk argumenteert dat zij vrees heeft voor een vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoekster de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoekster. Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

*"It is hardly possible for a refugee to 'prove ' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."*²

Luidens haar verklaring blijkt duidelijk dat zij ervoor vreest om in extreme armoede te geraken eenmaal zij terug dient te keren naar Marokko alsook dat zij er psychisch onder door zal geraken.

Verweerster heeft hiermee geen rekening gehouden.

Verzoekster vraagt dan ook dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekster dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat Marokko een veilig land voor hem zou zijn.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekster verzoekt de Raad in ondergeschikte orde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Uiterst Ondergeschikt verzoekt verzoekster de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar motieven voor het verlaten van haar land van herkomst alsook haar motieven om niet naar Marokko te kunnen terugkeren geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (ii) er twijfels bestaan aangaande de gegrondheid van haar relatie met haar partner H. A., omdat (iii) zij niet *in concreto* aantoonde dat haar partner niet met haar in Marokko zou kunnen wonen, omdat (iv) haar verklaringen dat zij in geval van een terugkeer naar Marokko niet zou terechtkunnen bij familieleden en geen leven zou kunnen opbouwen aldaar evenmin kunnen overtuigen, omdat (v) zij geen medische attesten voorlegt die haar (vroegere) psychische problemen zouden kunnen staven en zij bovendien voor haar vertrek uit Marokko toegang bleek te hebben tot psychologische ondersteuning, omdat (vi) zij pas vier jaar na haar aankomst in België besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dit pas nadat zij voor een tweede maal dreigde gepatrieerd te worden, en omdat (vii) de kopieën van haar paspoort, haar Marokkaanse identiteitskaart, het vonnis van haar echtscheiding en haar geboorteakte aan het voorgaande niets wijzigden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoekster reeds in 2015 haar land van herkomst had verlaten, doch pas op 30 augustus 2019, nadat zij een tweede keer een bevel had gekregen om het grondgebied te verlaten, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan

internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Zo heeft u pas vier jaar na uw aankomst in België besloten een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U deed dit bovendien pas nadat u voor een tweede maal dreigde gerepatrieerd te worden. Vóór januari 2019 – wanneer u uw huwelijksdossier indiende - had u daarenboven geen enkele poging ondernomen om uw verblijf in België te regulariseren (zie administratief dossier). U verklaarde dat u er nooit eerder aan had gedacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat er geen nood was (CGVS, p. 13). Evenmin heeft u er ooit aan gedacht om op een andere manier een verblijfsvergunning te regelen (CGVS, p. 10). Dat u er nooit aan zou hebben gedacht om uw verblijf te legaliseren en bijgevolg ten allen tijde het risico liep, opgepakt en gerepatrieerd te worden naar uw land van herkomst, doet ten zeerste afbreuk aan uw beweerde nood aan internationale bescherming. Uw verzoek om internationale bescherming lijkt dan ook eerder volledig te zijn ingegeven vanuit de wens een effectieve repatriëring naar Marokko te vermijden.”

Waar verzoekster verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU en naar een opmerking van het UNHCR, wordt erop gewezen dat haar verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing (onder meer) terecht als volgt gesteld:

“Er kan immers worden besloten dat wat betreft uw motieven voor het verlaten van uw land van herkomst alsook uw motieven om niet naar Marokko te kunnen terug keren, geenszins verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Zo bleek u Marokko in 2015 enkel en alleen te hebben verlaten om op reis te gaan naar Europa en een maandje te ontspannen (CGVS, p. 12). Na de echtscheiding van uw man en de dood van uw vader had u het immers psychologisch moeilijk gehad (CGVS, p. 13). U had bovendien de intentie terug te keren naar Marokko, u had immers een vaste job (CGVS, p. 8). U kende verder geen problemen in Marokko. Hoewel u verklaarde dat uw man dreigde niet van u te zullen scheiden indien u de reden van jullie scheiding publiek zou maken, heeft hij u verder geen problemen bezorgd. Uw ouders verwelkomden u overigens zonder problemen terug in huis nadat u van uw man wilde scheiden (CGVS, p. 5). Verder heeft u geen problemen gekend met de autoriteiten of andere actoren in Marokko (CGVS, p. 8). Ook op socio-economisch vlak had u een degelijk bestaan gezien u na uw studies altijd heeft kunnen werken (CGVS, p. 7-8). Waarom u alsnog verkoos een illegaal en onzeker bestaan zonder eigen inkomsten in België te kiezen in plaats van na uw reis naar Marokko terug te keren, bleek u op geen enkel moment te kunnen verduidelijken. Uw verklaringen beperken zich tot: ‘ik kwam naar hier en vond het leuk’ en ‘ik had het hier naar mijn zin’ (CGVS, p. 8, 9, 13).

U zou heden ten dage niet kunnen terugkeren naar Marokko omdat u bij uw partner in België wilt blijven en omdat uw familieleden in Marokko ondertussen elk hun eigen leven hebben opgebouwd. Verder zou u geen vrees kennen ten aanzien van Marokko (CGVS, p. 10-12). Deze problemen zijn louter familiaal van aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Bovendien betreft uw bewering dat u in Marokko bij niemand van uw familie, ook niet tijdelijk, zal terecht kunnen, een loutere bewering die u op geen enkele manier weet te staven.

Uit voorgaande blijkt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om aan te nemen dat u subsidiaire bescherming dient te worden toegekend op basis van art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. U heeft evenmin aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. Dat u een internationale bescherming, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, zou behoeven omdat u bij uw Belgische partner wilt blijven en omdat uw familieleden in Marokko ondertussen hun eigen leven hebben opgebouwd, kon niet overtuigen.

Wat betreft uw relatie dient vooreerst gewezen te worden op de twijfels die bestaan aangaande de gegrondheid van uw relatie met uw partner, H. A. (...). Zo weigerde de Stad Antwerpen op 9 april 2019 jullie huwelijk te voltrekken omwille van het feit dat uw partner, die ook zelf zijn verblijfsvergunning verkreeg via een huwelijk, verschillende keren werd veroordeeld wegens de hulp en bijstand aan illegale vreemdelingen door onder meer het organiseren van schijnhuwelijken (zie administratief dossier). Voorgaande doet toch vragen rijzen bij de intentie van jullie religieuze huwelijk en uw verklaring hem niet te willen verlaten. U verklaarde op het CGVS overigens dat het risico om op elk moment van het grondgebied verwijderd te worden, verdween toen u uw partner leerde kennen. De stress van voorheen

verdween, u vond stabiliteit bij hem en hij onderhield u (CGVS, p. 10). Deze verklaringen versterken het vermoeden dat u omwille van het verkrijgen van een verblijfsvergunning met uw partner wilde huwen. Wat er ook van zij, u bracht geen elementen aan waaruit blijkt dat uw partner zich niet met u in Marokko zou kunnen vestigen. U hiernaar gevraagd, haalde u immers zelf uitdrukkelijk aan dat dit wel kan. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw partner evenwel liever hier blijft, i.c. hij heeft hier zijn nationaliteit heeft en zijn leven hier heeft opgebouwd, hij verkiest om hier te wonen, dit omdat hij is ziek, i.c. diabetes heeft en er op 5 november een operatie gepland staat. In Marokko zou de opvolging immers niet zoals hier zijn (CGVS, p. 11). U toont geenszins in concreto aan dat uw partner niet met u in Marokko zou kunnen wonen.

Dat u in geval van een terugkeer naar Marokko niet zou terechtkunnen bij familieleden en geen leven zou kunnen opbouwen aldaar, kon evenmin overtuigen. Zo wonen uw moeder, drie broers en drie zussen nog steeds in uw geboortestad. U heeft altijd een goede relatie met hen gehad en heeft nog steeds veel contact met hen (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u niet bij hen zou terechtkunnen, gaf u enkel aan dat u niet wilt dat zij hun leven voor u zouden aanpassen. Hun woningen zijn klein waardoor er op den duur moeilijkheden zouden ontstaan. Verder gepeild naar deze moeilijkheden, stelde u dan weer dat er geen moeilijkheden zouden zijn maar dat ieder zijn eigen leven heeft en u in België stabiliteit kent. Evenmin blijkt er een duidelijke reden te bestaan waarom u niet zou terecht kunnen in het ouderlijke huis, het huis waar u uw ganse leven (behalve tijdens uw huwelijk) heeft gewoond. U bent het hier gewoon, zo concludeerde u (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt aldus geenszins dat u in geval van een terugkeer naar Marokko niet op de steun van uw familie zou kunnen rekenen en in een situatie zou terechtkomen waarin een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende gesteld:

U voorspelde voorts er psychisch onderdoor te gaan indien u zou moeten terugkeren naar Marokko (CGVS, p. 13). Opnieuw dient hieromtrent te worden aangegeven dat dit niet kan gelden als een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een risico op ernstig lijden inhoudt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo legde u vooreerst geen medische attesten voor die uw (vroegere) psychische problemen zouden kunnen staven. Dat u het psychisch moeilijk zou hebben, zijn dan ook loutere veronderstellingen uwentwege. Daarenboven bleek u voor uw vertrek uit Marokko toegang te hebben tot psychologische ondersteuning. U kreeg slaap- en kalmeringsmiddelen voorgeschreven en kreeg de kans om te gaan praten met een psycholoog (CGVS, p. 12). Niets houdt u tegen om uw psychologische begeleiding terug op te starten indien u het moeilijk krijgt.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zij vreest dat zij bij een terugkeer naar Marokko “er psychisch onder door zal geraken”, slaagt verzoekster er niet in deze concrete, op haar persoonlijke situatie toegespitste motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het louter herhalen van (een deel van) de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat hier aldus niet gebeurt.

Waar verzoekster er nog op wijst dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij ervoor vreest om in extreme armoede te geraken eenmaal zij terug dient te keren naar Marokko, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster deze problematiek in de loop van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming heeft aangehaald. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster geen schrik te hebben, gewoon hier bij haar man te willen blijven die ziek is en met wie ze wil trouwen, en dat zij het in Marokko psychologisch zwaar heeft gehad door haar echtscheidingsprocedure (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 10, Vragenlijst, p. 1). Tegenover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoekster alle hoofdredenen waarom zij niet terug kan naar Marokko bij de DVZ te hebben verteld (adm. doss., stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1-2). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts niet dat verzoekster gerept heeft over een vrees voor extreme armoede. Zij haalt ook thans in haar verzoekschrift geen elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Marokko in een situatie van extreme armoede zou terechtkomen. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Met een dergelijk summier betoog blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map met 'documenten buiten de asielpprocedure') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"De kopieën van uw paspoort, uw Marokkaanse identiteitskaart, het vonnis van uw echtscheiding en uw geboorteakte wijzen niets aan voorgaande. Deze stukken bevestigen immers louter uw persoonsgegevens en het feit dat u in Marokko gehuwd en vervolgens gescheiden bent. Deze feiten worden in voorgaande nergens betwist. Het medisch attest op naam van uw partner tot slot kan evenmin ander licht werpen op bovenstaande. Het bevat immers enkel informatie aangaande uw partner zijn gezondheidstoestand en het feit dat hij op 5 november 2019 een operatie dient te ondergaan. Dit document heeft geen enkele betrekking op u en uw situatie in Marokko."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist in het verzoekschrift dat Marokko een veilig land voor haar zou zijn, doch zij laat na dit aan de hand van concrete informatie te staven en beperkt zich aldus tot een loutere bewering.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en

heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN